

А С Т Ъ .

§. 100. Человѣкъ-тъ и животни-ти акъ бы да не адатъ, не-отѣбно умиратъ; кон-то астїа сѧ смилатъ леино, тїи сѧ и по-полѣзни. Тазїти-ти астїа и маслени-ти питатъ человѣкъ-тъ, из трѣдно сѧ смилатъ, за ради това вредатъ оныѧ, кон-то имѧтъ слабѧ стомахѧ. Кон-то астїа имѧтъ вѣсѧ сладкѧ и прїа-тенѧ, тїи сѧ лѣсносмилатели и питатели, нежели кон-то имѧтъ вѣсѧ трѣпкѧ, стїпцакѧ и ароматенѧ. Простїи-ти астїа на тѣло-то не даватъ пищѧ много, но го пазатъ здраво. Напротивѧ разноби-дно готвени-ти астїа даватъ хранѧ много, из вредатъ человѣ-цы ты. Снани-ти топли астїа вредатъ человѣкъ-тъ, зачѣто-то мѧ отпущатъ стомахѧ-тъ, кон-то астїа хранѧтъ человѣкъ-тъ малко, скоро сѧ и смилатъ и на опаку. Утрѣденѧ (заморенѧ) человѣкъ кога-то е че трѣба да аде авїе нїто да пїе, зачѣто-то сѧ забра-нава неавно-то мѧ издыханїе. Яко бы пакъ иѣкой нмалѧ стома-хѧ-тъ си пзленѧ, иѣка не аде никакъ, или вѣрма маако.

П И Т Ъ .

§. 101. Отъ вѣсѧ-ты пнтїа, кон-то е намъ подарилъ преблагїи Богѧ, най-докро-то и най-чїсто-то е вода-та наша; частици-ти во-дин понеже сѧ вѣрма тѣпки и течїи втичатѧ най-лѣсно въ пищѧ-ты и вѣщїства-та, за-то гѧ разтѣнаватъ сѧдобатеако гѧ смї-латъ.

Кон-то води тѣхѧтъ, тїи сѧ по-полѣзни, зачѣто-то издрѣжаватъ ис-вече живїенѧ въздухѧ въ себе си. Кон-то пакъ води сѧ недви-жими въ кладенцы и езера, тїи сѧ вѣрдантели. Ва-да познѧе иѣ-кой докѣ-ты и лѣкѣ-ты воды, трѣба да гѧ прїтеганъ из тѣчно-мѣръ-тъ (*рестриктор*) называемѧ инштрѣментѧ.

В И Н О .

§. 102. Вїно-то, кое-то человѣци-ти трѣкаше да го употрѣ-кѧватъ кѧто лѣкарство, днѣшъ заѣупотрѣкѧватъ даже и тїа дѣца. Колко-то пагѣбѧ е докарало вїно-то на человѣцы-ты не имѧ е привело по правдѧ толкѣба докѣрїи, понеже мнозинѧ е из-гѣвило вїно-то. Пїдагогїи-ти фїлософи извѣстѧ не почитамїи вї-